

[Erlendsson]

forholdene? Vi ved, at fiskestammerne har uforklarlige svingninger i størrelse; det ved alle gamle fiskere, men det er, ligesom om fiskeribiologerne ikke ved det, de skal altid give det en eller anden forklaring. Men det har altid været sådan, at når nogle af fiskestammerne forsvandt, var der andre, der voksede op, og så fiskede man på dem.

Realiteten er den, at der kun er nogle ganske få sildestammer i Nordsøen, der er truet, ellers er der ingen fiskestammer, der er truet, og de kvoter, man har sat ind, er ikke biologisk bestemt, hvad man jo tydeligt ser af, at da man for et par år siden forhøjede torskekvotaen i Nordsøen, blev den danske kvota samtidig sat ned med $\frac{1}{4}$. Det er dog ejendommeligt, at den blev det, hvis der havde været en biologisk begrundelse for denne kvota.

Det er da godt – som jeg naturligvis ved – at industrifiskefangsten ikke er gået ned, men det, jeg talte om, var den dårlige samvittighed, som danske forhandlere viser i de internationale forhandlinger, når det gælder om talen af industrifiskeriet. Der står tydeligt både i forslaget til lov om regulering af fiskeriet og i de andre lovforslag, at vi endelig må sørge for, at der bliver mere konsumfisk. Nej, der bliver den konsumfisk, som det kan betale sig at producere; hverken mere eller mindre.

Hvad angår de ubegrænsede kvoter, som Danmark skulle gå ind for, har den danske regering i hvert fald gjort den fejl, at den har overladt det til EF, inden vi endnu har en fælles fiskeriordning, at føre forhandlingerne på Danmarks vegne, også i Østersøen. Det betyder bl.a., at vi ikke har noget at handle med Østlandene med. Så sent som i 1976 fiskede russerne 200.000 t fisk i Danmarksstrædet på den danske del af midterlinien. Det har de ikke kunnet senere. Når vi ikke har noget at tilbyde dem, laver de naturligvis disse restriktioner for dansk fiskeri i Østersøen, som alle danske fiskere, ikke bare bornholmske fiskere, må lide under.

Ministeren ville ikke kommentere mine udtalelser med hensyn til at gå på kompromis, hvad angår sperlingkassen, samtidig med at man har ladet Kommissionen rejse sag mod England ved EF-Domstolen. Det ville ellers være ganske morsomt at få at vide, om det er den slags stærke metoder, man skal bruge, at man indklager en modpart og

samtidig lader sive ud i forvejen, at man godt kunne tænke sig et kompromis. Det er dog ganske usædvanligt. Det kan da vist kun en dansk fiskeriminister finde på.

Fiskeriministeren (Svend Jakobsen):

Jeg vil gerne sige til hr. Lindinger, at forslaget om fiskerifartøjers ophør jo ikke ville være kommet, hvis der var andre ressourcer at sætte kapaciteten ind på.

Det, der er vores problem og et reelt problem for os, er, at vi står med en kapacitet, der er større end fangstmulighederne. I den udstrækning der kan findes anden beskæftigelse, i den udstrækning der er bare rimelige forsøgsprojekter at udføre, er det klart mere positivt end at fjerne både fra flåden. Men vi kan ikke se bort fra de problemer, der knytter sig til, at vi over en længere periode skulle køre med en permanent overkapacitet. Det ville føre til, at ingen del eller i hvert fald en alt for lille del opnår en rentabel drift, og det ville være ulykkeligt for opretholdelsen af en effektiv dansk fiskeriflåde, hvis vi skal køre på en alt for lav udnyttelseskapacitet.

Det er den reelle situation, jeg har ment vi var nødt til at træffe foranstaltninger over for, og det er på den baggrund, man skal se forslaget om tilskudsmuligheder til ophør for en begrænset del af den danske flåde.

Om dette med et fagkyndigt råd kan jeg sige, at også jeg anser det for meget vigtigt, at der er et sådant råd, og jeg kan sige til hr. Lindinger, at når vi er sluppet igennem så godt, som vi er, i de senere år, med alle de vanskeligheder, der har været, hænger det bl.a. sammen med, at der har været fagkyndige repræsentanter parat til at bistå med udformningen af de foranstaltninger, vi har været nødt til at træffe. Det er også på den baggrund, jeg er parat til at understrege betydningen af det i lovforslagets § 9 foreslåede udvalg.

Dernæst vil jeg da gerne over for hr. Erlendsson fortsætte med den fjerde misforståelse, nemlig den om et kompromis. Når jeg standsede ved de tre, var det altså ikke et udtryk for, at der ikke var flere misforståelser i hr. Erlendssons indlæg.

Det, jeg har sagt om spørgsmålet, om vi er parate til at indgå et kompromis, er, at Danmark er parat; det er ikke Danmark, man venter på, det er England, man venter på. Vi